

El lema del nou Alcalde

Havem estat a felicitar al nou Alcalde. Al felicitar a ell ens havem felicitat nosaltres, ja que també participem d'aquesta satisfacció que ha produït el seu nomenament, i que per ell es transforma en una difícilíssima obra a realitzar.

Una vegada més, en aquesta breu conversa mantinguda amb el Sr. Rosàs, havem constatat, les seves qualitats d'home equànim i la seva justícia en calificar les coses i els fets.

Ens ha dit que es proposava portar a cap una obra de pacificació, ja que a Casa la Ciutat seran tractats amb el mateix respecte i atencions els homes de la dretra, del centre i de l'esquerra. El lema deu ésser granollerisme. Tots els esforços de cara a la ciutat, i de l'obra feta per altres Ajuntaments, revisar-la amb atenció, a fi d'assabentar al poble de la situació veritat del Municipi. Ni odis, ni venjances: Justícia. Aquest és el complement al lema del nou Alcalde, i aquest és el que ens tindriam d'imposar tots els que pretenim un Granollers, bell, gran.

UN DOCUMENT

La protesta que els intel·lectuals castellans remeteren a la Dictadura per el procedir d'aquesta amb la llengua catalana

El document que numerosos i significats elements de la intel·lectualitat castellana remeteren al marquès d'Estella al dictar-se diverses disposicions sobre l'ús de la llengua catalana, diu així:

«Excmo. Sr. Presidente del Directorio Militar: Los abajo firmantes, escritores en lengua castellana, que sentimos profundamente los merecimientos históricos de nuestro idioma y que apreciamos todo su valor como indispensable vehículo para la difusión del pensamiento, a través del mundo civilizado, nos dirigimos respetuosamente a V. E. para expresarle nuestro sentir con ocasión de las medidas de gobierno que por razones políticas se han tomado acerca del uso de la lengua catalana.

Es el idioma la expresión más íntima y

característica de la espiritualidad de un pueblo, y nosotros ante el temor de que esas disposiciones gubernativas puedan haber herido la sensibilidad del pueblo catalán, creando para lo futuro un abismo de rencores imposible de salvar, queremos con un gesto fraternal, ofrecer a los escritores de Cataluña la seguridad de nuestra admiración y de nuestro respeto para el idioma hermano.

El simple hecho biológico de la existencia de una lengua, obra admirable de la naturaleza y de la cultura humana, es algo siempre acreedor al respeto y a la simpatía de todos los espíritus cultivados.

Nosotros debemos, además, pensar que las glorias de Cataluña son glorias españolas y que los títulos históricos más altos que podemos presentar para ser considerados como potencia mediterránea los debemos en gran parte al pueblo catalán que hizo de la Barcelona medieval un emporio de riqueza capaz de competir con las repúblicas italianas, que creó una cultura admirable que supo dar leyes al mar y cuya lengua inmortal resonó entre el fragor de las batallas ante las ruinas sagradas del Partenón y sirvió para que en ella hablase por primera vez la filosofía nacional por boca de Raimundo Lulio y fuesen cantadas las efusiones místicas del amor humano, en los versos imperecederos de Ausias March.

El renacer de las literaturas regionales que se produce como una de las consecuencias de la ideología romántica hizo florecer en Cataluña una literatura a la que pertenecen autores como Verdaguier y Maragall, que son primeras figuras de la literatura española del siglo XIX.

Y nosotros no podemos tampoco olvidar que de Cataluña hemos recibido altísimas pruebas de comprensión y cariño, hasta el punto de que un insigne patriota catalán, amante de la fervorosa tradición española, el gran Milá y Fontanals, abrió con llave de oro el obscuro arcano de las manifestaciones artísticas más genuinas y características del pueblo castellano.

Creemos cumplir un deber de patriotismo diciéndole a Cataluña que las glorias de su idioma siguen perennes en la admiración de todos nosotros y que serán eternas mientras exista en España el culto del amor desinteresado a la belleza»

Entre altres el signaven Pere Sainz Rodríguez, Eduard Gómez de Baquero, Bonilla i Sanmartín, Gregori Marañón, Ossorio i Gallardo, Menéndez Pidal, Álvaro de Albornoz, Concha Espina, August Barcia,

Comte de Valledano, Josep Ortega Gasset, Lluís de Zulueta, Lluís Gimenez de Azúa, Martínez Sierra, Fernando de los Ríos, Azorín, Francos Rodríguez, Lluís Araquistain, Gustau Pittaluga i altres significats intel·lectuals.

Paraules d'un regidor vigatà

Un cop constituït el nou Ajuntament de Vich, hi hagué el següent epíssodi:

«Havent preguntat l'alcalde si hi havia algú que volgués presentar alguna proposició, pren la paraula el senyor Surinyach i amb un to vibrani d'indignació manifesta: que havent-se constituït ja el nou ajuntament i trobant-nos en uns moments en què comença d'haver hi una mica de llibertat, ha de formular la més enèrgica protesta davant del fet de què una colla de senyors que no ostentaven absolutament cap mena de representació hagin regit els destins d'aquesta ciutat durant sis anys, i que amparant-se en la tirania ho hagin coaccionat i ho hagin perseguit tot.

La història que haurà escrit, durant aquest temps, l'Ajuntament que ha patit la Ciutat de Vich, emparant-se en el lema flament de Déu, Patria, Rei, pot resumir-se així: Ha perseguit vigatans honorables, ha fet víctima dels seus odis els que abans eren empleats del Municipi, ha assaltat l'Ateneu Obrer, ha arribat a prohibir que amb ocasió d'un homenatge es llegissin uns versos d'un insigne escriptor vigatà, ha intentat aniquilar tot allò que tingués un to de catalanitat, perquè es veu que tot això no entrava en el seu Codi de la llibertat, ha empresonat per motius infundats ciutadans digníssims, i s'ha gastat els cabals de la Ciutat en banquets, comissions i participacions en tota mena d'homenatges, en viatges a Mallorca i en altres festes on eren convidats i subvencionats per l'Ajuntament els socis de la Unió Patriòtica, i en una paraula s'ha comportat de la manera que tothom ja sap i que l'opinió pública ja té jutjada. Diu que ell no ha vingut a formar part del Consistori en to de guerra, però entén que l'Ajuntament del qual forma part no solament té el dret sinó el deure imperiós de fer justícia; i acaba demanant un vot de censura per tota aquesta gent que han deixat a la ciutat un record més negre que les entranyes d'una tempesta. Una gran ovació subraïllà les paraules del regidor obrer; ovació que tenia l'aire de repetir-se a no ésser que l'alcalde pregà al públic que s'abstingués de manifestar les seves opinions.»

A hores d'ara, com durant la Dictadura, tota Catalunya ha estat Vich.